

SANDOVAL

La Jurado, que no està plorant, amb l'Oriol Regàs, l'amo de les nits de Barcelona, a Las vegas del Guadalquivir.

La tornada, tota d'un cop

Així, de cop i volta, ha començat la vida social a Barcelona. Plena de nomb propis, artistes la major part, que han vingut per feina i que, és clar, omplen les nits de la ciutat. Una ciutat, tot sigui dit, plena d'obres i forats pertot arreu. Molts carrers tallats al trànsit dificulten encara molt més la marxa. Els informem que hi ha, a Barcelona, alguns carrers que els tallen els cap de setmana per fer que la circulació no estorbi el descans del veïnat. Però el problema és que el soroll no el fan ara els cotxes, sinó la mateixa gent, que va d'un lloc a l'altre a peu, fotent el mateix soroll

o encara més que si anessin en cotxe. És una mena de viacrucis, o, millor, quasi una Feria de Abril que no té mai l'hora d'acabar. Per una altra banda, els cotxes que no poden passar pels carrers tallats han d'anar a aparcar a un altre lloc, prop d'on volen anar. I el merder es col·loca en aquest altre lloc. És una espiral, o allò del peix que es mossega la cua.

Bé, de tota manera, les nits s'han tornat a omplir de famosos com dèiem abans. I una de les primeres ha estat la **Rocio Jurado**. Separada, sense un home que posar-se al costat, va a tot arreu amb el seu germà que es diu Ama-

dor i li fa de *road manager*, o sigui, que li porta els comptes, li cobra i li fa de caixer automàtic: quan ella vol calés només ha de dir-li allò de "Amaó paga". O allò altre de: "Amaó, dame tanto". I l'Amaó, tot bona fe, obri la *mariconera* amb cremallera o la Samsonite (segons la quantitat que porten a sobre), i li dóna el que demana. La Jurado va cantar en olor de multitud al nou Palau Sant Jordi, en un festival que feien els del Bazar el Regalo. La manera d'entrar era ben senzilla, només havien de comprar qualsevol cosa en una de les 46 seus que tenen a Barcelona i els donaven

una o dues entrades. Però això té el perill que, quan una cosa te la regalen, és a dir, que la gent no ho aprecia i aleshores el que fan es o tenir el respecte degut i marxar quan volen. I la bona de la Roci, que els amics li diem Rocim, es va quedar gairebé sola al mig del Palau. Però és que ja duïen allí asseguts més de quatre hores i duïen planxada fins i tot la ratlla del cul, que diria el màgic Andreu.

La Roci, doncs, anava cantant. I va fer-ho tot, que per això tenia ella una "noshe sembrá". I quan ella es posa això, no hi ha qui l'aturi. Va fer des de les cançons de tota

la vida fins als temes del darrer *long play*. No hi van faltar els temes flamencs i, a la fi, les cançons en anglès i italià que van fer fugir, malgrat la qualitat, a tothom. Però és que n'estaven una mica tips.

Després, la Roci se'n va anar a sopar. I per fer-ho més escaient, en lloc de anar a l'Up and Down, que és on va tothom, se'n va anar a Las Vegas del Guadalquivir, que és el mateix però en flamenco. I hi va portar tota la família, fins i tot a la Rociño, que es la nena que ha de deixar ara que se'n va a fer les Amèriques. La nena està maca, molt alta, i viurà mentrestant amb el pare, que és un bona fe i que no va coincidir amb elles per una qüestió de 24 hores. Carrasco va ser a Barcelona, per coses de feina, i el vam veure a l'Up, molt ben acompanyat per cert, durant dues o tres nits.

La Roci tenia molta gana, i va estar feliç. Va plorar molt (¿què seria una festa si la Roci no plora?), i se'n van anar de matinada, una estona abans d'agafar l'avió que la duria, via Madrid, fins a Miami, on té el seu quarter general. I ni una paraula de Pedro Ocón, que diuen que la pretén. I ella tan contenta, que "només som bons amics". I que "te lo juro Sandovalito del arma, te lo juro".

Mentrestant, Sabina cantava, amb èxit, al Palau dels

Esports, que tampoc està malament. D'aquesta manera anaven arreplegant famosos. I fins allí va arribar la Isabel Gemio, que ara que ha deixat el 3x4 està més maca que mai i prepara la seva tornada a la tele, el que passa és que no vol dir a quina. I és que ara n'hi ha un grapat, i és més difícil és triar. La Gemio vol fer una cosa d'entrevistes

amb profunditat, és a dir, el que volem tots. Ara només falta algú que confii en ella i que li doni l'oportunitat, o sigui, també, com tots.

El mateix busca la Júlia Otero, que després de *La luna* ha treballat a la ràdio i ara mateix està gravant el programa de cap d'any a Madrid, sota la realització de Xavier Manich, que és l'ho-

me de la tele que millor la coneix. Si excloem el marit, Ramon Pellicer, que treballa a TV3 i amb qui està molt feliç malgrat els comentaris aliens dels envejosos.

Una volteta per l'Up, on vam sopar amb la Sara Montiel, que ens va explicar tot el seu espectacle. *Saritzate*, que ha estrenat a Madrid, et dona l'oportunitat de tornar a veure aquesta meravellosa mentidera que és Ana Obregón, que igual es presenta a sopar a casa com et deixa penjat un programa de televisió en directe, com va fer al darrer de Puyal. Sort que tenia Norma Duval, que això sí que és un tros de dona, que sempre et fa quedar bé. I realment, està molt més bona. L'Obregón estava amb Pepe Barroso, que va venir a sopar i a conèixer Carlos Sainz, el super campió, que no va poder veure per qüestió de minuts: un va arribar quan l'altre acabava de sortir.

Barroso, que és un senyor, va aprofitar per fer una copeeta amb la gent del seu vaixell, el Don Algodón, i molt especialment amb la capitana, que és diu Patricia Guerra i està com un tren. Amb ella va venir Fernando León i Quico, regatistes olímpics i gent realment encantadora.

Josep Sandoval

La Isabel Gemio i, al darrere, un servidor.

Guapa, la Júlia Otero. Joaquín Sabina.

Ana Obregón i Pepe Barroso. Sara Montiel, que no em deixava marxar.